

Arrest

nr. 103 188 van 22 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bagdad.

U stelt dat u in 1972 lid werd van de Baathpartij. Sinds 1977 werkte u voor de Iraakse geheime dienst Mukhabarat. Aanvankelijk was u lijfwacht van de onderdirecteur van de Mukhabarat en was u bewaker bij het gebouw van de inlichtingendienst. Al spoedig werd u overgeplaatst naar de opleidingsschool van de Baathpartij, waar u het hoofd van de bewakingsdienst werd. Nadien vervulde u nog een aantal bewakingsopdrachten voor prominente Baathleden en werd u als Mukhabarat-agent aangesteld aan de 'gevangenis nummer 1', waar de politieke gevangenen werden vastgehouden. In 1982 werd u het hoofd van de gevangenis van het Rashid ziekenhuis, waar tal van officieren werden opgesloten. In 1983, ten tijde van de oorlog met Iran, werd u als geheim agent verplaatst naar een militaire eenheid, waar u moest infiltreren tussen soldaten en officieren teneinde hun loyaliteit aan het

regime na te gaan. Later werd u overgeplaatst naar de dienst Militaire Rangen. Ook over deze dienst en haar ambtenaren diende u te rapporteren aan uw oversten bij de Mukhabarat. In de zomer van 1985 werd u naar het noorden van Irak gestuurd, waar u tot april 1988 werkte. U zou in deze periode zijn gepromoveerd tot eerste korporaal. Vanaf 1988 zou u gewerkt hebben voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken. U zou aanvankelijk als taak gehad hebben het overbrengen van geheime berichten van het ministerie naar de verschillende diplomatieke posten. U zou ondermeer op missie zijn geweest naar India, Syrië en Jordanië en zou tevens ongeveer een jaar op de ambassade in Bangladesh gestationeerd zijn geweest. Begin jaren 2000 zou u naar België zijn gestuurd om er als diplomaat te werken op de Iraakse ambassade in Brussel.

Na de val van het Baathregime verklaarde u zich een eerste keer vluchteling in België op 28.04.2003.

In de loop van 2004 zou u vanuit Bagdad gecontacteerd zijn door uw vrouw die u meedeelde dat uw zoon (A.) werd ontvoerd en u dringend naar huis diende terug te keren. In april 2004 zou u vanuit België zijn teruggekeerd naar Irak. U zou er uw huis hebben verkocht en met het geld dat u uit opbracht zou u uw zoon hebben vrijgekocht.

Op 15.08.2004 zou u thuis zijn gearresteerd door personen in militaire kledij. U zou het volgende anderhalf jaar in detentie hebben gezeten in een geheime gevangenis in het Ministerie van Defensie. Tijdens deze periode zou u herhaaldelijk zijn mishandeld. Dit alles zou het gevolg zijn van uw verleden in dienst van het Baathregime.

Ondertussen werd op 19.10.2004 uw asielaanvraag in België geweigerd omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproeping voor gehoor op het CGVS.

Na uw vrijlating uit het Ministerie van Defensie verbleef u nog enkele maanden bij uw broer in de wijk Dora, alvorens in de loop van 2006 het land te verlaten en zich in Syrië te vestigen. Hier zou u de volgende jaren steeds gewoond hebben. Vanuit Syrië zou u uiteindelijk naar België zijn gereisd.

Op 21.05.2012 verklaarde u zich een tweede keer vluchteling.

Uw vrouw (S.J.S.) (O.V. 5.234.660) arriveerde op 25.12.2012 via de luchthaven van Zaventem in België. Zij verklaarde zich dezelfde dag vluchteling en werd op 18.01.2013 door het Commissariaat-generaal als vluchteling erkend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken voor: paspoort, bijzondere Belgische identiteitskaart als medewerker van de Iraakse ambassade in België, bewijs van ontslag, foto, huwelijksakte, documenten van uw vrouw.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verleden bij de Mukhabarat en bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken geloofwaardig wordt geacht. U legt hierover gedetailleerde verklaringen af en staat deze loopbaan met de nodige stukken. Er kan worden aangenomen dat uw loopbaan en uw activiteiten in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging met zich meebrengt.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome. Dit artikel bepaalt dat onder misdadaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdadaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25§3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd –eventueel

door iemand anders-, en dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Welnu, het Baath-regime met Saddam Hoessein aan het hoofd ervan heeft zich samen met het Iraakse leger en haar veiligheids- en inlichtingendiensten schuldig gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten. Het is algemeen bekend dat de diensten op systematische en georganiseerde wijze geweld en foltering toepasten en burgers spoorloos lieten verdwijnen. De gruwelijke praktijken werden niet enkel (bij wijze van waarschuwing) door de Baath-autoriteiten aan de bevolking kenbaar gemaakt, maar worden ook uitgebreid beschreven in rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, International Federation for Human Rights, diverse VN-publicaties,... Tal van rapporten illustreren de grove mensenrechtenschendingen die begaan werden ten tijde van het Saddamregime. Het Iraakse regime heeft zich onder leiding van de Baathpartij en haar veiligheidsdiensten, waaronder de geheime dienst Mukhabarat, schuldig gemaakt aan wat een jarenlange stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking genoemd kan worden.

Dat er onder het Baathbewind grove mensenrechtenschending plaatsvonden, ontkent u niet. Zo stelt u, verwijzend naar de periode waarin u deelnam aan de volkstellingen, dat "in deze periode de partij nog niet begonnen (was) met grootschalige arrestaties of executies" (DVZ gehoorverslag dd. mei 2003 p.12). Hiermee erkent u impliciet dat u weet dat dit later wél het geval werd. Ook bevestigt u dat "alle diensten gebruik (maakten) van folterpraktijken" (CGVS p.10). Mensen die de president of het regime vervloekten, konden volgens u zowat "onmiddellijk de doodstraf" krijgen (CGVS p.11-12), deserteurs werden geëxecuteerd of een stuk van het oor afgeknipt (CGVS p.15),... Wanneer u gevraagd wordt of u akkoord gaat met de mensenrechtenrapporten waarin gesteld wordt dat de mensenrechten in Irak destijds zeer ernstig werden geschonden door o.m. de Mukhabarat, de politie en de partij, antwoordt u bevestigend (CGVS p.16).

In casu blijkt uit uw verklaringen en uit de aanwezige informatie dat u verantwoordelijk dient te worden gehouden voor betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen tijdens verschillende momenten in uw carrière. Diverse van uw activiteiten hebben geleid tot ernstige schendingen van de mensenrechten, waarvoor u rechtstreeks dan wel onrechtstreeks verantwoordelijk dient te worden gehouden. Tijdens het eerste gehoor voor de Belgische asielinstanties op 7, 9 en 12 mei 2003 legde u bijzonder gedetailleerde verklaringen af betreffende uw verleden in dienst van de geheime dienst en de Baathpartij. Meer specifiek dient in het kader van onderhavige beslissing te worden verwezen naar volgende elementen.

1. Met betrekking tot uw werkzaamheden als geheim agent tussen de soldaten tijdens de oorlog met Iran vertelde u tijdens het eerste gehoor bij de Belgische asielinstanties dat het uw taak was om voor de Mukhabarat inlichtingen in te winnen over officieren en soldaten. U moest hun activiteiten en overtuigingen trachten te achterhalen en te rapporteren. U rapporteerde wat u zag en hoorde. Zo rapporteerde u onder meer dat bepaalde soldaten in werkelijkheid communistische of islamistische uitlatingen hadden gedaan. Ook kreeg u soms namen van bepaalde personen die u in't oog moest houden. Zo geeft u het voorbeeld van kapitein (Z.) waarover het gerucht ging dat hij wel eens kritiek uitte op het regime. U schreef een gedetailleerd verslag over hem en zijn uitlatingen, waarna hij werd gearresteerd. Wat er vervolgens met hem gebeurde, weet u niet, zo zegt u (DVZ p.13-14).

2. Betreffende uw werk bij de dienst Militaire Rangen stelde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat er vaak familieleden van vermisten of gesneuvelde informatie kwamen vragen bij deze dienst. Soms gebeurde het wel eens dat mensen er het regime of de president uitscholden, hetgeen u als agent van de Mukhabarat plichtsbewust rapporteerde aan uw dienst.

3. Vanaf 1985 werd u als Mukhabarat-lid naar het noorden van het land gestuurd. U nam aanvankelijk deel aan de gevechten in Sulemaniya, zo stelde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. Later diende u het hoofd van de militaire inlichtingendienst in deze regio te schaduw. U zou in deze periode rapporten hebben opgesteld over de vernieling van verschillende Koerdische dorpen. Uw rol was niet enkel deze van rapporteur, want: "Ik werkte daaraan mee, in zijn opdracht. (...) De moeilijk bereikbare dorpen in de bergen vernielden wij door gebruik te maken van TNT. De andere dorpen vernielden we met behulp van bulldozers en andere zware machines. (...) Wij pakten tijdens deze operatie ook duizenden mensen op". U haalt aan dat het doden van onschuldige Koerden een grote invloed had op u, maar "wij moesten gewoon bevelen uitvoeren". Ook spreekt u over uw rol in de identificatie van een gedode Koerdische strijder en heeft u het over een kapitein van jullie eenheid die weigerde een militair bevel op te volgen: "De kapitein werd door mij ontwapend, gearresteerd en overgebracht naar een andere plek van onze militaire eenheid voor een straf. Ik weet niet welke straf hij kreeg" (DVZ p.14-15).

4. Ook verhaalt u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken over uw activiteiten in de werking van de Baathpartij: "Ik deed ook mee aan de arrestatie van burgers in onze wijk om verschillende redenen, meestal waren ze deserteurs. (...). Soms werd een deel van hun oor afgesneden (...). Tijdens de oorlogsperiode werden de deserteurs onmiddellijk na de arrestatie geëxecuteerd zonder proces. (...)

Ik deed het bijvoorbeeld niet graag om 's nachts bij mensen binnen te vallen, maar dat moesten wij doen. Eenmaal gearresteerd moesten wij de arrestanten overleveren aan de bevoegde diensten" (DVZ p.17).

5. Tevens vertelt u over de periode van de oprichting van het Quds-leger. U stelt dat vele mensen die zich eerder spontaan gemeld hadden om dienst te doen binnen dit leger op een bepaald moment besloten de kampen te ontvluchten. "Wij gingen die mensen opnieuw ophalen. Ze werden aan de autoriteiten van de militaire kampen overgeleverd, waar hen een militair proces door militaire rechtbanken te wachten stond. Ik weet niet wat de straf precies was. Ik weet niet of er iemand werd terechtgesteld of iets dergelijks" (DVZ p.19).

6. Tot slot verdienen ook uw uitspraken over de arrestatie van een groep sjiieten de nodige aandacht. In 2000 zou u het bericht hebben ontvangen dat een groep sjiieten van plan was om een religieuze ceremonie te houden in een privé-woning. "Op een avond vielen wij het huis binnen en arresteerden wij meer dan 25 personen. De ondervragingen duurden ongeveer drie maanden.(...) Onder de mensen die wij moesten arresteren, waren ook politiek activisten" (DVZ p.19).

Tijdens het gehoor op het CGVS werd u met al deze uitspraken geconfronteerd. Opvallend is de vaststelling dat u tijdens dit gehoor systematisch alle boven genoemde punten ontkent. Wat bijvoorbeeld het hoger aangehaalde **punt 1** betreft, stelt u plots dat u eigenlijk nooit rapporten schreef, op één keer na: over kapitein (Z.) waren enkele negatieve rapporten verschenen, tot u op het toneel kwam en u een zeer lovend rapport over hem schreef. Ondanks uw positieve woorden zou hij toch gedurende drie maanden zijn gearresteerd (CGVS p.9-10). Uzelf zou hier geen enkele verantwoordelijkheid dragen. Hiermee gaat u uiteraard lijnrecht in tegen uw eerdere verklaringen, waarin u stelde dat u wél vele rapporten schreef en waarin u tevens verklaarde dat deze kapitein (Z.) tengevolge uw rapport is opgepakt (en u niet weet wat van hem is geworden). Ook wat betreft **punt 2** ontkent u heden ten stelligste dat u wel eens over gewone burgers rapporteerde (CGVS p.11-12) en betreffende **punt 3** ontkent u heden alles wat u eerder zei en haalt u aan dat u in het noorden van het land slechts een administratieve functie uitoefende (CGVS p.12-13). Wat **punt 4** betreft ontkent u eveneens dat u ooit deelnam aan dergelijke arrestaties en stelt u dat u net het omgekeerde bedoelde: u zou deserteurs gewaarschuwd hebben voor op handen zijnde arrestaties (CGVS p.15). Ook inzake **punt 5** en **6** beweert u foutief begrepen te zijn en zegt u dat u in werkelijkheid deze mensen op voorhand verwittigde opdat ze uit de handen van de Iraakse overheid konden blijven (CGVSp.16). Uit voorgaande blijkt dat u stelselmatig en op een bijzonder ongeloofwaardige manier al uw eerdere verklaringen die wijzen op een betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen tracht te ontkennen. Dit is een belangrijke vaststelling.

Uit bovenstaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u op tal van momenten tijdens uw loopbaan in dienst van het Baathregime verantwoordelijk bent geweest voor mensenrechtenschendingen. Meer specifiek moet worden aangenomen dat door uw toedoen (onder meer door de rapporten die u schreef en door de arrestaties die u verrichtte) tal van mensen van hun vrijheid werden beroofd. Uit de aanwezige informatie blijkt dat er zeer ernstige redenen zijn om aan te nemen dat vele van deze personen na hun arrestatie onderworpen werden aan zware mishandelingen of dat, in het geval van onder meer de Koerden (**punt 3**), burgers tengevolge deze handelingen de dood vonden.

Ten aanzien van het Commissariaat-generaal haalt u tevens aan dat u in 1982 aangesteld werd als hoofd van de gevangenis van het Rashid-ziekenhuis. U stelt dat er in deze gevangenis vele hoge officieren zaten en zij er ernstig werden gemarteld (CGVS p.7-8). U beweert dat u onmiddellijk het martelen verbood, doch deze verklaring dient beoordeeld te worden in het licht van bovenstaande bevindingen, waaruit blijkt dat u systematisch doch op een ongeloofwaardige manier tracht uw betrokkenheid bij enige mensenrechtenschending te minimaliseren dan wel te ontkennen. Er zijn dan ook wat deze periode betreft voldoende ernstige aanwijzingen om aan te nemen dat u ook m.b.t. de mishandelingen die in deze gevangenis gebeurden verantwoordelijkheid draagt.

Dat u vrijwillig en in volle bewustzijn tot de geheime dienst Mukhabarat toetrad, is duidelijk. U stelt dat dit een functie was die enkel openstond voor "goede Baathleden" en u hiervoor de steun had bekommen van het hoogste niveau van de Baathpartij omwille van de achtergrond van uw familie en uw vlekkeloze staat van dienst bij de partij. U bleef uw dienst, de partij en het regime bijzonder trouw, hetgeen resulteerde in vrij hoge functies binnen de Mukhabarat, een carrière in de diplomatie, de graad van Oudo Qiyadat Firqa in de partij en onderscheidingsmedaille voor 25 jaar lidmaatschap van de partij in het jaar 2000. Uit het systeem stappen, was onmogelijk, zo zegt u (CGVS p.17). Uit niets blijkt evenwel dat u dit ooit overwogen heeft. Integendeel, uw lange en rijke carrière binnen de geheime dienst en later in de diplomatie laat niet vermoeden dat u zich heeft verzet tegen de boven geschetste feiten of dat u heeft getracht zich te onttrekken aan het systeem dat dit mogelijk maakte.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient bijgevolg te worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van Vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève en u

met toepassing van artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet tevens dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing nergens blijkt geeft van de spijt en het verdriet die hij heeft getoond ten aanzien van de verschrikkelijke daden die hij verplicht was te stellen binnen de partij. Voorts benadrukt hij dat hij zijn post niet kon verlaten omdat hij vreesde problemen te kennen, te worden gearresteerd of geëxecuteerd. Hij verklaarde tevens dat het vernielen van de Koerdische dorpen hem triest maakte, te meer gelet op de Koerdische afkomst van zijn moeder. Hij kreeg het bevel dorpen te vernielen en zou als deserteur worden beschouwd indien hij dit bevel niet opvolgde. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet vrijwillig deelnam aan deze misdaden. De lange carrière binnen de veiligheidsdienst toont volgens verzoeker niet zijn gehechtheid aan deze dienst of de wil om er te blijven aan, doch enkel de greep die deze dienst op hem had. Hij vervolgt dat hij *"beter dan wie ook de vonnissen kent die voorbehouden waren voor deserteurs"* en dat hij reeds gevangenschap onderging. De reden waarom hij koos voor de Mukhabarat was eenvoudigweg dat het gewoon een ambt was, een mooie werkplaats en een gevoelig departement. Hij was aangetrokken tot de functie van ambtenaar, zonder noodzakelijk aangetrokken te zijn tot de overtuiging van de Mukhabarat.

Verzoeker stelt in hoofddorde in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) heeft geweigerd zijn bewijzen en problemen in overweging te nemen omdat zijn relaas niet geloofwaardig is doch zijn verklaringen zijn wel geloofwaardig en hij bracht hiervan minstens een begin van bewijs bij. Verzoeker toetst voorts zijn relaas en situatie aan de criteria zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat hij overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, enerzijds omdat hij bij terugkeer risico loopt op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit kader oefent hij uitgebreid kritiek uit op de stelling van het CGVS inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst, gesteund op het Cedoca-rapport in het administratief dossier en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd omdat (i) het de veiligheidssituatie betreft die momenteel heerst in Irak, terwijl *"de bestreden beslissing zich terzake baseert op een rapport van CEDOCA waarvan de laatste actualisatie teruggaat tot 16/07/2012"* en hij verschillende recente persartikels bijbrengt, in het kader waarvan verzoeker verwijst naar het Franstalige arrest nr. 71 721 van de RvV waarin werd besloten tot een vernietiging omwille van een gebrek aan voldoende recente informatie over de veiligheidssituatie; (ii) men niet kan begrijpen op welke elementen en informatie het CGVS zijn beslissing exact stoelt, in het kader waarvan verzoeker verwijst naar het Franstalige arrest nr. "731479" van de RvV waarin werd besloten tot een vernietiging omdat onvoldoende precies werd verwezen naar de landeninformatie in het dossier zodat de RvV niet bij machte was om de juistheid van de motivering te controleren. Verzoeker merkt in dit kader nog op dat de antwoorden sterk afhangen van de gestelde vragen en de nadruk waarmee de interviewer bij het

CGVS precieze antwoorden tracht te bekomen. De redenen in de beslissing geven trouwens blijk van *“bepaalde lacunes binnen het CGVS”*. Daarnaast laat de informatie in het dossier, los van de geloofwaardigheid van het relaas, veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende werd onderzocht.

2.1.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een aantal stukken ter staving van zijn relaas, meer bepaald een foto waarop hij wordt afgebeeld aan de Iraakse ambassade in Brussel, een speciale identiteitskaart van België en een Iraaks paspoort. Tevens legt hij 151 bijlagen neer ter adstructie van zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Daar waar verzoeker aangeeft dat het CGVS de bewijzen en problemen weigerde in overweging te nemen omdat zijn relaas niet geloofwaardig werd geacht en betoogt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, dient te worden vastgesteld dat hij een foutieve lezing doet van de bestreden beslissing. In deze beslissing worden noch zijn profiel ten tijde van het voormalige Baath-regime in Irak, noch het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging betwist. Integendeel wordt zijn verleden bij de Mukhabarat en bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als geloofwaardig beoordeeld, dit gelet op de gedetailleerde verklaringen die hij aflegde en de stavingstukken die hij bijbracht. Tevens wordt hierin in duidelijke bewoordingen gesteld dat aangenomen kan worden dat verzoekers voormalige loopbaan en activiteiten in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging met zich meebrengen.

Rekening houdend met de door verzoeker bijgebrachte stavingstukken (rechtsplegingsdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 12: documenten) en de omstandige, coherente en gedetailleerde verklaringen die hij aflegde, worden de commissaris-generaal en verzoeker bijgetreden waar deze stellen dat in hoofde van verzoeker en omwille van diens profiel en activiteiten tijdens het voormalige regime in Irak een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Te dezen is het echter aangewezen na te gaan of verzoeker, gezien zijn betrokkenheid bij en specifieke rol ten tijde van het Baath-regime van Saddam Hoessein, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en aldus dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij misdrijven tegen de menselijkheid heeft gepleegd of dat hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins deelgenomen aan zulke misdrijven. Ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (a) beschreven misdrijven valt onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule.

In het kader van onderhavige asielprocedure en teneinde hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus moet niet worden bewezen dat verzoeker daadwerkelijk misdrijven tegen de menselijkheid heeft gepleegd of hieraan medeplichtig is. Het volstaat overeenkomstig het voornoemde artikel 1, F dat daartoe ernstige redenen voorhanden zijn. Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf. Evenmin dient aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering te worden voldaan (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr.34).

Op basis van de verklaringen van verzoeker en rekening houdend met de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 13: landeninformatie), dient aldus te worden nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan, bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid. Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

Inzake de misdrijven tegen de menselijkheid kan als richtlijn worden verwezen naar de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om de draagwijdte van deze misdrijven te bepalen (UNHCR, *ibid.*, nr.10). *In casu* kan worden verwezen naar artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid onder meer verstaan wordt:

"... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten krachtens voormeld artikel de handelingen deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

Verzoekers activiteiten en functies dienen *in casu* te worden gekaderd binnen het voormalige Baath-regime, met Saddam Hoessein aan het hoofd ervan. Uit de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 13) blijkt dat dit regime erom bekend stond dat het zich met behulp van zijn veiligheidsapparaat, waaronder de veiligheidsdienst waartoe verzoeker behoorde, heeft schuldig gemaakt aan systematische, georganiseerde en grootschalige misdrijven tegen de menselijkheid en tal van grove mensenrechtenschendingen. De Iraakse veiligheidsdiensten gebruikten daarbij een veelheid aan terreurmiddelen, waaronder verkrachting, marteling en executie. Het is in Irak algemeen bekend dat de Iraakse veiligheidsdiensten op systematische wijze geweld en foltering toepasten en burgers spoorloos lieten verdwijnen. Uit de voormelde informatie blijkt bovendien dat onder meer (vermeende) politieke opposanten en deserteurs in het kader van de wijdverbreide en systematische mensenrechtenschendingen door het voormalige Baath-regime bij uitstek werden gevisieerd, dat zij in het bijzonder risico liepen en dat zij slachtoffer waren van systematische en routineuze folteringen en mensenrechtenschendingen.

Verzoeker ontkent het gegeven overigens niet dat er onder het Baath-regime grove mensenrechtenschendingen plaatsvonden, en dit blijkt uit de verklaringen die in dit kader met recht worden aangehaald in de bestreden beslissing. Zo was hij er duidelijk van op de hoogte dat het regime zich bediende van grootschalige arrestaties en executies, bevestigde hij dat alle diensten gebruikt maakten van folterpraktijken, gaf hij aan dat mensen die de president of het regime vervloekten zowat onmiddellijk de doodstraf kregen, stelde hij dat deserteurs werden geëxecuteerd of verminkt aan het oor en gaf hij aan akkoord te gaan met de mensenrechtenrapporten waarin wordt gesteld dat destijds in Irak de mensenrechten ernstig werden geschonden door onder meer de Mukhabarat, de politie en de partij.

Met inachtneming van het voorgaande dient te worden nagegaan of er ernstige redenen voorhanden zijn om te veronderstellen dat verzoeker vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan de instandhouding van het repressieve karakter van het Baath-regime van Saddam Hoessein.

Uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt dat verzoeker sedert 1972 lid was van en zich actief inzette voor de Baathpartij, dat hij sedert 1977 tewerkgesteld werd voor de Mukhabarat, alwaar hij verschillende functies en activiteiten uitoefende, en dat hij vanaf 1988 en tot aan het einde van het Baathregime werkte voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken, alwaar hij carrière maakte binnen de diplomatie.

Uit verzoekers bijzonder gedetailleerde verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), zoals met recht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat hij in de loop van zijn lange carrière binnen het voormalige regime:

- tijdens de oorlog met Iran als geheimagent werd tewerkgesteld tussen de soldaten, waarbij het zijn taak was over officieren en soldaten inlichtingen in te winnen, hun activiteiten en overtuigingen te achterhalen en te rapporteren. Verzoeker rapporteerde wat hij zag en hoorde en rapporteerde in dit kader onder meer dat bepaalde soldaten in werkelijkheid communistische of islamitische uittelingen

hadden gedaan. Tevens kreeg hij soms namen van bepaalde personen die hij in het oog moest houden. Hij gaf in dit kader het concrete voorbeeld van een kapitein die verdacht werd van kritiek op het regime. Hij schreef over deze kapitein en diens uitlatingen een gedetailleerd verslag, naar aanleiding waarvan deze persoon werd gearresteerd;

- gedurende zijn tewerkstelling bij de dienst Militaire Rangen te maken kreeg met familieleden van vermiste of gesneuvelde personen die om informatie kwamen vragen en die soms het regime of de president uitscholden, hetgeen hij als agent van de Mukhabarat plichtsbewust rapporteerde aan zijn dienst;
- vanaf 1985 als lid van de Mukhabarat naar het noorden van het land werd gestuurd, waar hij aanvankelijk deelnam aan de gevechten in Suleymaniya, later het hoofd van de militaire inlichtingendienst in deze regio moest schaduw en in deze periode rapporten opstelde over de vernietiging van verschillende Koerdische dorpen. Zijn rol bleef hiertoe echter niet beperkt want verzoeker werkte in opdracht van deze persoon aan deze vernieling mee. Hij preciseerde in dit kader dat zij de moeilijk bereikbare dorpen in de bergen vernielden door gebruik te maken van TNT en dat zij de andere dorpen wegvaagden met behulp van bulldozers en andere zware machines. Bij dit alles kwamen talloze Koerden om en werden duizenden mensen opgepakt. Verzoeker stelde dat het doden van Koerden weliswaar een grote invloed op hem had doch gaf aan dat zij gewoon bevelen moesten uitvoeren. Tevens gaf hij het concrete voorbeeld van zijn rol in de identificatie van een gedode Koerdische strijder en van een kapitein van zijn eenheid die weigerde een militair bevel op te volgen, dewelke vervolgens door hem werd ontwapend, gearresteerd en overgebracht naar een andere plek van de militaire eenheid voor een straf;
- zich actief inzette in de werking van de Baathpartij, daar waar hij meedeed aan de arrestaties van burgers in zijn wijk. Hij preciseerde dat het meestal deserteurs betrof, stelde dat soms een deel van hun oor werd afgesneden en gaf aan dat zij in oorlogstijd onmiddellijk na de arrestatie en zonder proces werden geëxecuteerd. Tevens moesten zij 's nachts bij mensen binnenvallen en de arrestanten overleveren aan de bevoegde diensten;
- in de periode van de oprichting van het Quds-leger de mensen die de kampen ontvluchtten opnieuw ging ophalen en overdroeg aan de autoriteiten van de militaire kampen, alwaar hen een militair proces voor een militaire rechtbank te wachten stond;
- tevens betrokken was bij de arrestatie van een groep sjiieten over wie het bericht werd ontvangen dat deze van plan waren een religieuze bijeenkomst te houden. Zij vielen het huis binnen en arresteerden meer dan 25 personen, die vervolgens gedurende ongeveer drie maanden werden ondervraagd en onder wie zich een aantal politieke activisten bevonden.

Wanneer verzoeker met voormelde uitspraken werd geconfronteerd bij het CGVS ontkende hij deze systematisch en ging hij lijnrecht hiertegen in. Zijn verklaringen bij de DVZ waren nochtans bijzonder gedetailleerd, duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Dat verzoeker deze verklaringen, die in zijn hoofde wijzen op betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen, bij het CGVS stelselmatig en op een ongeloofwaardige wijze tracht te ontkennen, duidt er dan ook op dat hij zich ten volle bewust was van de implicaties van zijn daden en zijn verklaringen dienaangaande.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht vastgesteld dat er ook wat betreft de periode gedurende welke verzoeker aan het hoofd stond van de gevangenis van het Rashid-ziekenhuis ernstige aanwijzingen zijn dat hij verantwoordelijkheid draagt voor de praktijken die aldaar plaatsvonden. In dit kader verklaarde hij zelf dat in deze gevangenis veel hoge officieren zaten en dat zij er ernstig werden gemarteld. Verzoeker beweerde weliswaar dat hij de soldaten zei "*dat ze hen niet zo'n pijn moesten doen*" en dat hij de martelpraktijken verbood (administratief dossier, stuk 3, p.7-8), doch deze verklaring komt, gelet op het gegeven dat hij gedurende het gehoor bij het CGVS stelselmatig zijn betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen trachtte te ontkennen, niet geloofwaardig over.

Aldus dient, mede gelet op de informatie in het administratief dossier (stuk 13: landeninformatie), te worden besloten dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker tijdens verschillende momenten in zijn carrière betrokken was bij en verantwoordelijk was voor mensenrechtenschendingen. Diverse van zijn activiteiten hebben immers rechtstreeks dan wel onrechtstreeks geleid tot ernstige schendingen van de mensenrechten. Door zijn toedoen, en meer bepaald door de rapporten die hij schreef en de arrestaties die hij verrichte, verloren tal van mensen hun vrijheid en uit de aanwezige informatie blijkt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat vele van deze mensen werden onderworpen aan zware mishandelingen en foltering en werden gedood. Bovendien was verzoeker rechtstreeks betrokken bij het doden en arresteren van talloze onschuldige Koerden en bij de vernietiging van hun dorpen.

Voor zover verzoeker inzake zijn activiteiten in Noord-Irak herhaalt dat hij gewoon bevelen moest opvolgen, dient te worden opgemerkt dat dit zijn daden niet kan verschonen. Het van de kaart vegen van verscheidene Koerdische dorpen middels het gebruik van TNT en zware machines en het doden en arresteren van talloze onschuldige Koerden dient immers te worden gekwalificeerd onder de noemer misdrijven tegen de menselijkheid zodat het bevel om deze daden te plegen, dat onmiskenbaar onwettig is, per analogie met artikel 33, 1., a., *juncto* artikel 33, 2. van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, verzoeker niet kan ontheffen van zijn verantwoordelijkheid ter zake. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat verzoekers keuze om niets te zeggen over de feiten die in Noord-Irak plaatsvonden en zich hiertegen niet te verzetten tevens werd ingegeven door economische en opportunistische motieven, daar waar hij aangaf: *“Bovendien genoot héél mijn familie van hoge rangen en posten binnen de Baath-partij. Ik kon het mij niet veroorloven mij negatief uit te laten over de partij”* (administratief dossier, stuk 9, p.15).

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij spijt en verdriet toonde ten aanzien van de verschrikkelijke daden die hij verplicht was te stellen, dat hij zijn post niet kon verlaten en dat zijn carrière niet aantoonde dat hij gehecht was aan zijn dienst, dient te worden vastgesteld dat deze verklaringen niet kunnen worden gerijmd met zijn lange en rijkelijk gevulde carrièreverloop. Verzoeker trad vrijwillig en in volle bewustzijn toe tot de Mukhabarat. Hij stelde zelf dat dit een functie was die enkel openstond voor goede Baath-leden en dat hij, om deze functie te verkrijgen, de steun bekam van het hoogste niveau van de Baath-partij, en dit omwille van de achtergrond van zijn familie en zijn vlekkeloze staat van dienst bij de partij. Verzoeker maakte, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, niet enkel verplicht deel uit van het systeem, doch bleef zijn dienst, zijn partij en het regime bijzonder trouw en kweet zich, zoals blijkt uit het voorgaande, steeds plichtsbewust van zijn taken. Zijn verregaande loyaliteit werd dan ook beloond met een hoge functie in de Mukhabarat, alwaar hij opklom tot een rang net onder het directeursniveau (administratief dossier, stuk 3, p.8). Tevens resulteerde deze nadien in een carrière in de diplomatie zodat hij aanzien kan worden als een persoonlijke vertegenwoordiger van het regime. Voorts klom verzoeker, dankzij zijn jarenlange inzet voor de Baath-partij, binnen deze partij op tot de graad van Oudou Qiyadat Firqa en ontving hij in het jaar 2000 een onderscheidsmedaille voor 25 jaar lidmaatschap. Hij preciseerde ten aanzien van deze medaille overigens dat deze evenveel waard was als de drie onderscheidingen die hij voordien reeds kreeg *“voor al wat ik deed in de moeilijke dagen”* (administratief dossier, stuk 9, p.16).

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker zowel rechtstreeks als onrechtstreeks betrokken was bij misdrijven tegen de menselijkheid, waarbij hij handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hem van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Het algemene betoog dat de antwoorden sterk afhangen van de gestelde vragen en dat de motivering blijkt geeft van *“bepaalde lacunes binnen het CGVS”*, zonder ook maar enigszins te duiden waar de vraagstelling zijn antwoorden zou hebben beïnvloed, zonder te preciseren waar en welke lacunes zich zouden voordoen en zonder uit te werken dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motieven en beslissing, kan geen afbreuk doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

Het voorafgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig voormeld artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.2.4. Nog daargelaten dat verzoeker in zijn uitgebreide uiteenzetting omtrent de algemene veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst motieven tracht te weerleggen die niet in de bestreden beslissing zijn opgenomen en informatie tracht te ontcrachten waarop deze beslissing niet is gebaseerd en die evenmin in het dossier is opgenomen, dient te worden opgemerkt dat het betoog inzake de toepasselijkheid van de subsidiaire beschermingsstatus niet dienstig is. Uit het hoger gestelde blijkt immers dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, hetgeen impliceert dat *in casu* eveneens aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet is voldaan.

Verzoeker gaat met het voormelde betoog en met de stelling dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend volledig voorbij aan artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op het gestelde *sub* 2.2.3. dient hij, overeenkomstig artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, immers van de subsidiaire beschermingsstatus te worden uitgesloten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS